Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: En Gemalinde af det sieldne Slags.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt med M. Svares Skrivter, [mellem 1784 og 1797]
Fysiske størrelse | Physical extent: 40 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1786 2.

En

Gemalinde

af

det fieldne Slags.

Kiøbenhavn,

Trykt med M. Svares Skrivter, i store

Kannikestrædet No. 39.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

En

Ægteskabs-Historie,

som ingen kan læse uden Følelse.

Syv Aar vare forløbne, siden Grev von der Wiese havde Bryllup med sin Grevinde. De levede i den inderligste Fortroelighed med hinanden; deres gienſidige Følſomhed udgiorde deres Livs Lykſalighed. Kierlighed og Agtelſe havde bidraget ligeſaa meget til deres Forbindelſe, ſom Lighed i Stand og Formue. Greven beſad alle de Egenſkaber, der kunde giøre en Mandsperſon elſkværdig, og Grevinden alle ſaadanne, ſom ere ſmigrende for en Mand.

En Søn paa ſex Aar knyttede dette ſøde Baand endnu faſtere. Overhoved lod det til, at ingen Ting var i Stand til at forſtyrre ſlig en Foreenings Lykke, da en ufor-

modentlig Hendelse beviste, at ingen varig Lykke og ingen Fryd uden Kummer findes i denne Verden.

Grevinden henhørte ikke til Bede-Søstrene; men hun giorde sig en Ære af at være en Kristen, og som en Kristen at opfylde sine Pligter; hun lod ingen høy Fest gaae forbi uden særdeles at forberede sig dertil.

Dagen for Allehelgen 1710 om Eftermiddagen Klokken 4 lod hun sig kiøre til sin Sognekirke for at skrifte. Hendes Skriftefader var en Geistlig af store Fortieneste, som var bleven opdraget i Port-Royal, og saa almindelig agtet af alle, at enhver skienkede ham sin Fortrolighed. Da hun kom til hans Kapel, fandt hun samme saa fuldt af Mennesker, at hun fattede den Beslutning at skikke sin Vogn og Betientere hiem med Ordre at komme igien Klokken sex. Til samme Tid lod hun sin Gemal bede at afhente hende, hvis ingen Hindring forefaldt.

Klokken sex kiørte Greven til Kirken; Betienterne bleve ved Døren, og han gik lige til Skriftefaderens Kapel.

Der var ingen andre der, end hans Gemalinde, som just skriftede. Saasom Skriftefaderen og hun troede, at de vare aleene, saa talede de lidt høit. Kapellet var ilukket. Et svagt Lys stod paa Alteret. Greven ventede en Tidlang. Strax begyndte han at blive utaalmodig, og holdt det besynderligt, at Grevinden blev der saa længe;

ge; han vidste, at hun ellers ikke havde den Vane at tale meget med sin Skriftefader. Imidlertid han beskiæftede sig med disse Tanker, kom en Klokker for at hente en Nøgel hos Præsten. Greven betiente sig af Leiligheden, gik uformerkt ind i Kapellet, og satte sig tæt ved Skriftestolen ved samme Side, hvor hans Gemalinde sad. Klokkeren lukkede Døren efter sig, da han gik ud. Grevinden og Skriftefaderen, som immer troede at være aleene, bleve ved at tale temmelig høit, og Greven hørte især sin Gemalinde at tale disse Ord: "Ja min Herre! det unge Menneske var af et elskværdig Udseende, og over sex Maaneder har han daglig nogle Timer opholdt sig i mit Pynte-Kabinet, og passede immer paa det Øieblik, der kunde være hans Kierlighed gunstig. Om Aftenen, mens vi spiste, lukkede min Kammer-Jomfrue ham igien ned af en forborgen Trappe, som gaaer ned fra min Garderobe. Pigen har jeg skildt mig ved, og af ommeldte Aarsag har jeg vægret mig ved at sige min Gemal, hvorfor jeg lod hende gaae." Ved disse Ord reiste Greven sig og troede at have hørt nok til at være overbeviist, at hans Gemalinde var ham utroe; hans Raserie, der var ligesaa hæftig som hans Kierlighed, steg, uden Hensigt til Stedets Hellighed, saa høit, at det var nær ved at bryde ud; han havde allerede lagt Haanden paa Kaarden, da Klokkeren traadde ind i Kapellet for igien at aflevere

Nøglen, han havde hentet. Greven befinde-de sig; han gysede over den Gierning, han var i Begreb med at begaae og besluttede at flye.

Han lod sig kiøre hiem, og sendte Vog-nen tilbage for at afhente sin Gemalinde. Tusinde Tanker giennemtrængde ham og brag-de ham i den yderste Forvirring. Hans Hierte var ganske sønderrevet af hans hæfti-ge Kierlighed og af Begierlighed efter at hev-ne sig. Aldrig havde han følt saa megen Ømhed for sin Gemalinde, som just i dette Øieblik, da han ønskede at kunde hade hende; og den inderlige Strid, der rasede i hans Hierte, var ham en uudstaaelig Qval.

Endelig fattede han en Beslutning. Han skrev en Billet, hvori kun disse Ord stode: "Jeg reiser paa 8 eller 14 Dage paa Lan-det." Han befalede at levere Grevinden den, naar hun kom hiem; gik i Hast, aleene og til Fods ud, lige til Postgaarden, lod sig hente en Postvogn med gode Heste, og reiste til et Slot, som laae 22 Miile fra Paris. Dette Slot laae ganske eensom, og var kun beboet af en Slotsfoged, en Meier, en Gærtner og deres Huusfolk. Da han kom dertil, var hans første Omsorg at lade hente Arbeids-folk fra den nærmeste Stad, der maatte for-syne Vindverne i det bageste Kammer med Jernstænger, og ved Siden af Døren i For-stuen giøre et Dreievindve, som man seer i Nonneklosterne. Da alting var færdig, til-

mæl-

mældede han sin Gemalinde sit Opholdssted og befalede hende at komme til sig.

Den besynderlige torre Billet, som Grevinden ved sin Hiemkomst fra Skrifte fandt, havde sat hende i Forundring; men den Haardhed, hvormed dette Brev var skrevet, giorde hende bestyrtset. I de 12 Dage, hendes Gemal var fraværende, havde hun ingen Roe, ikke for sin egen, men for hans Skyld. Hun troede, at der nogensteds maatte være mødt ham noget fortrædeligt, der havde sat ham i ont Lune. Hun reiste. —

Da hun kom paa Slottet, undrede hun over, at Greven ikke kom hende imøde, og spurgde efter ham. Man sagde hende, at han ventede paa hende i det Kammer, som han havde bestemt til hende. Hun løb derhen. Saasnart hun saae ham, mærkede hun mørke Træk i hans Ansigt. — Medlidenhed og Følsomhed lokkede Taare af hendes Øine. Ak! hvad har Du, min beste Ven! sagde hun, i det hun gik lige til ham og vilde omarme ham Han stødte hende tilbage; De veed det selv, Madame, sagde han, i det han kastede et frygteligt Øyesyn til hende. Min Gud! min beste Ven! blev hun ved med Sagtmodighed, jeg veed intet. Den Oprigtighed og Uskyldighed, som stod malet i alle hendes Ansigtstræk, giorde Greven rasende. De er et Uhyre, sagde han, i det han gav hende et Øresigen; Deres forstilte Uskyldighed bedrager mig ikke: her er De-

res Fængsel (i det han viste hende Gitteret) her maae De henbringe et Liv, hvilket jeg ikke har Mod nok til at berøve Dem. I det han sagde dette, ilede han til Døren. Du tænker ikke paa, kiere Greve! at spare det Barn, jeg bær under Hiertet, sagde hun, (Hun bar allerede 4 Maaneder frugtsommelig) Disse Ord fordoplede hendes Gemals Raserie, og skummende af Vrede svarede han: det skal omkomme, dette Barn, der er mit Huuses Skam og et Vidne om Din Vanære. — — I samme Øyeblik trak han Døren til efter sig, og slog doppelt Laas for den. Han selv lukkede sig ind i et Kammer langt fra, for at eftertænke sin bedrøvelige Skiebne og begræde sin formeente Ulykke.

Grevinden blev stum. Længere end en Time søgde hun forgieves i sine Tanker efter, hvad hendes Forbrydelse maatte være. Endelig begyndte hun at græde. Hendes første Taare udøste hun for sin Gemal, han troer mig skyldig, sagde hun ved sig selv, han elsker mig, hvor hoilig er han at beklage! — Derpaa begræd hun sin Søn, der nu maatte undvære hendes Omsorg og hendes Kierlighedsbevisninger. Derpaa blev det Barn, hun bar under Hiertet, Gienstanden for hendes Smerte. Hun erindrede sig sin Gemals sidste Ord, og hun sittrede; tusinde Taarer og Sukke udøste hun: hvor megen Ulykke seer jeg ikke i Møde! udraabte hun: mit Barn skal blive et Offer for sin Faders

Vild-

Vildfarelse: Skal det komme dertil, som jeg ønsker, at Sandheden maatte blive skiult, for at spare min følsomme Gemal for en jammerlig Fortvivlelse? eller skal han, for at bøde for sin Feiltagelse, sin hele Livstid være ulykkelig? — — —

Tusinde Tanker af dette Slags ængstede hende uophørlig nogle Dage; efter den Tid offrede hun Gud sine Lidelser, og overgav sin Gemals, sin egen og sine Børns Skiebne i hans Haand; og nu fattede hun den Beslutning: taalmodig at lide, overbeviist, at et Guddommeligt Forsyn regierer alle vort Livs Hændelser, og lader dem falde ud til vor Fordeel enten her i Tiden eller i Evigheden. —

I denne Forfatning var hun allerede, da hendes Gemal igien reiste til Paris. Han havde endnu opholdt sig nogle Dage paa Slottet, for at give de fornødne Ordre angaaende sin Gemalindes Fængsel. Da han vilde reise, lod han hende spørge, om hun behøvede noget. Hun svarede: at hun ei fandt nogen Længsel efter andet end at besidde sin Gemals Hierte, og saalænge hun ei igien kunde bekomme det, kunde hun ikke tillade sig andre Ønsker. Greven hørde dette Svar; thi han stod tæt ved, da han lod hende spørge; men han agtede ikke derpaa.

Grevindens Fængsel var i første Etage og bestod af 2 Kamre; hvert Kammers

2 Vindver vare vel forsynede med Gitterverk, og alle vendte ud til Hønsegaarden, hvis Muure vare meget høie. Her skulde Grevinden, der knap var 24 Aar gammel, bedrøvelig henbringe sine Dage. En hende ubekiendt Kone var sat til hendes Bevogterske; hun fik sin Underholdning igiennem Dreievindvet, og igiennem samme gav hun og tilbage, hvad hun ikke brugte. En Klokke inden og udenfor tiente til Tegn paa begge Sider.

Men i sit Fængsel var Grevinden nødt til at opvarte sig selv. Det, som især faldt hende besværligt formedelst hendes Frugtsommelighed, var, at hun selv maatte rede sin Seng. Af Frygt for at skade sit Foster, lagde hun sig ofte uden at rede den. Efter hendes Nedkomst tiente denne Beskieftigelse saavelsom de andre smaa Tienester, hun maatte giøre sig selv, til Tidsfordriv; hun adspredte Tankerne fra sine Lidelser ved den Opmærksomhed, hun maatte have til at bevagte sine Forretninger, hvortil hun ei før havde været vant. Dog vi ville igien vende os til Greven.

Da han kom til sit Huus, indtog Trauerighed, Kiedsomhed, Medlidenhed, Vrede, Bebreidelser, Kierlighed og Hævn vexelviis hans Siel. Han kunde ikke forklare, hvad han følde for sin Gemalinde. Naar han erindrede sig den Sagtmodighed, Taalmodighed og Roelighed, hvormed hun modtog den Dre-

figen,

figen, saa fandt han sig grusom; men naar han erindrede sig de Ord, hun sagde til sin Skriftefader, fandt han sig for god, og denne Følelse beholdt bestandig Overhaand til at bestyrke ham i den Beslutning, at lade hende sin øvrige Levetid forblive i Fængselet.

Hver Maaned, og undertiden oftere, giorde han en Reise til Slottet, for at eftersee, om man efterkom hans Befalinger. Det første, han foretog sig, var at sette sig ved Dreievindvet og lade sin Gemalinde sige, at han nu var kommen. Lyden af hendes Stemme, naar hun svarede, giennemtrængde hans Hierte og foraarsagede ham en heel besynderlig Glæde; men dette var og alt.

Hun vidste ikke, at han var saa nær hende; hun erkyndede sig om hans og hendes Søns Velbefindende, og, naar man havde svaret hende derpaa, gik hun sukkende bort igien.

Greven forblev altid omtrent en Uge paa Slottet. Naar han reiste, lod han Grevinden give Efterretning derom, og lod hende spørge, om hun endnu forlangte noget. Men hun begierede aldrig meer end blot det Nødvendige og især nogle Andagtsbøger. Da hendes Gemal aleene lod hende tilbyde saadanne Bøger, som kunde have tient hende til Tidsfordriv, saa afslog hun dem og sagde: at hun kun behøvede saadanne, hvori hun kunde finde Trøst og Styrke i sine Lidelser.

Da hun nu var nærved at gisre Barsel, lod hun sig af Greven udbede Tilladelse at see ham, (han var just den Gang paa Slottet;) men han afslog hende det. Derpaa lod hun ham bede, han vilde i det mindste lade hende give Papir og Skrivertsi, at hun kunde skrive ham til. Endog dette nægtede han hende. Endelig fattede hun den Beslutning at skrive ham til paa en ganske besynderlig Maade. Saasom hun broderte med kolsrt Silke, saa tog hun et Stykke hvidt Haardug, og skrev ham med blaa Silke følgende Brev til:

"Med Troeskabs Sindbillede optegner jeg Dig, elskte Ven! her mit Sindelag imod Dig. Jeg er nu nær ved min Nedkomst; maaskee er mit Barns Fødsel mit Livs Maal. En, der har været skinsyg over vor Lykke, har villet forgifte samme med Bagtalelse: men Sandhed skal ikke bestandig blive fordulgt; tidlig eller sildig skal den atter i sin fulde Glands træde frem for Lyset. Bitter Fortrydelse og nagende Bebreidelse vil da giennemtrænge dit Hierte. Hvorledes vil da din Tilstand blive, naar den Tid kommer, at jeg ligger i min Grav og ei er i Stand til at trøste Dig? For denne Tid er det, at jeg skriver Dig til, før det skrækkelige Øyeblik, da Alting skal opdages. Kiere Greve! beskieftige Dig da kun med de Bevæggrunde, hvorefter Du har handlet, og ikke med at eftertænke, paa hvad Maade Du vil behandle

handle mig. Jeg lider; men det er ikke i Hensigt til min Friheds Forlis, det er i Hensigt til Forliset af Dit Hierte jeg lider. Dog Din Haardhed selv har noget tillokkende for mig; Din Vrede er mig et Beviis paa Din Kierlighed; jo hæftigere den er, jo mere føler jeg, at Du elsker mig. Hvor sød forekommer mig ikke min Lidelse ved denne Overbeviisning! Hvor meget vil det ikke engang geraade mig til Beroligelse, dersom jeg overlever Din Feiltagelse, at høre Dig sige, at jeg ved min Standhaftighed har retfærdiggiort Din Kierlighed! og hvilket Mod giver mig ikke dette Haab! — — —

"Altsaa skal aldrig nogen Fortrydelse, angaaende mig, qvæle Dig, kiereste Gemal! men undvig en anden Fortrydelse! Det Barn, jeg skal bringe til Verden, tilhører Dig; jeg sværger det ved alt hvad helligt er. Jeg gyser, naar jeg erindrer mig de sidste Ord, Du talede til mig. Jeg kiender Dit Hierte: Dersom Du nægter det Din Faderkierlighed, hvilken Lidelse bereder Du Dig ikke! hvor beklager jeg Dig ikke forud! i det mindste dersom Du fortfarer i Din Vildfarelse, saa lad dog Menneskeligheden bevæge Dig til at skaane en uskyldig Skabning, hvilken Du tidlig eller sildig skal erkiende for Dit eget Blod."

"Tillad mig, her at foredrage Dig min Nødtørftighed. Min Frugtsommelighed begynder at blive mig til Byrde; allerede i

8 Dage har jeg sovet i min Seng uredt; da jeg ikke tør anraabe Din Kierlighed, saa anraaber jeg Din Barmhiertighed, at Du vilde give mig En, der kunde giøre mig den Tieneste, som jeg ei mere er i Stand til at giøre mig selv. Jeg beder Dig og at give Befaling, at den nødvendige Hielp maatte vises mig ved min nær forestaaende Nedkomst. Lev vel! jeg kysser Dig tusinde Gange."

Greven var ikke mere paa Slottet, da dette Brev var færdig. Grevinden saae sig altsaa nødt til at tage sin Tilflugt til sin Bevogterske, for at sende det med Posten til hendes Gemal, efterat hun selv havde slaaet en Konvolut derom og vel forseglet det.

Neppe havde Greven aabnet Pakken, førend denne Maade at skrive ham til paa opbragte ham. Han læste ikke Brevet, men giemte det i sit Skatol, og satte sig strax ned og skrev sin Gemalinde Følgende til:

"Vel har jeg faaet Dit konstige Brev, min sindrige Gemalinde! men jeg har ikke læst det: Du synes vel got om at vise mig, at Du endnu kan finde paa Raad til at hielpe Dig? jeg veed det kun alt for vel! — — Dersom Du har betient Dig af denne List for at tilskrive Din Liebhaber, skal jeg faae det at vide, og straffe Dig derfor."

Grevinden saae nok af dette Svar, at hendes Gemal ei havde læst Brevet, og at han var yderlig opbragt. Hun blev bedrøvet, sukkede og fattede den Beslutning at tie,

og

og i alt, hvad deraf maatte flyde, ganske at overlade sig til Forsynet. Hun bad aleene sin Bevogterske at tilskrive sin Gemal, at hun var nær ved at gisre Barsel, og at hun vilde bede ham, at bære Omsorg for hendes Nødtørftigheder, imedens hun laae i Barselseng, og gisre Begyndelse dermed, at give hende En, der kunde rede hendes Seng, da hun ei selv mere kunde gisre det.

Saasnart Greven havde læst denne Kones Brev, reiste sig hos ham en Fornemmelse af Medlidenhed og Følsomhed imod Grevinden; han giorde sig Bebreidelser, at han ikke havde forekommet hendes Nødvendigheder, han steg i samme Øyeblik i Vognen, og fløi, saa at sige, til Slottet. Saasnart han kom, var hans første Sorg at lukke Slotsfogdens Kone ind i sin Gemalindes Fængsel, at hun kunde tiene hende som Opvarterske i hendes Barselseng. Denne Kone havde megen sund Forstand, og fortiente, at Greven kunde forlade sig paa hende. Hun var i Stand til, ved sin opmærksomme Omsorg og ved sin Deeltagelse, at forsøde Grevindens Lidelser. Men Grevens Medlidenhed gik ikke saa vidt, at han vilde see sin Gemalinde.

Han blev paa Slottet til hun havde giort Barsel. Nogle Dage før skrev han hende disse faa Ord til, hvilke han, tilligemed alt hvad hun behøvede til at skrive

Sva-

Svaret derunder, lod hende give ind igiennem Dreievindvet:

"Jeg beder Dem, Madame! her at skrive Faderens Navn til Deres Barn, at man kan tillegge det samme ved Daaben, thi jeg vil ikke, at det skal bære mit."

Grevinden skrev sin Gemals Navn, og satte derhos: "Dette er Faderens Navn til det Barn, som jeg bær under Hiertet; den Mands Navn, som jeg elsker, som jeg stedse aleene har elsket, som jeg vil elske saalænge jeg lever, og som jeg aldrig har bedraget."

Da Greven saae dette Svar, blev han rørt derved; men da han havde eftertænkt denne Følelse, holdt han den for Svaghed, og undertrykte den. Han oplæste sin Røst og sagde til sin Gemalinde: at han besvor hende ved den Kierlighed, hun var sin Søn skyldig, ikke at berøve ham en Arv, som tilhørde ham, ved at tillegge han en uretmæssig Broder eller Søster. Grevinden svarede med Sagtmodighed og Standhaftighed: at han aleene var Fader til Barnet, og at dette var en Sandhed, hvilken hun lige indtil Graven vilde paastaae. Greven gik fortørnet bort. Nogle Dage derefter lod han en Jordemoder hente, som han lukkede ind i Fængselet, for at bie paa det Øyeblik, naar man behøvede hende.

Den 16 April 1711 om Morgenen Klokken 2 bragde Grevinden en Datter til Verden.

den. Greven, som man maatte give Underretning om alt, biede efter Barnet. Han havde befalet, strax at overlevere sig det. Han lod paa Øyeblikket hente Postheste, og reiste med Barnet og hans Meiers Kone til en Landsbye, som laae 3 Miile fra Paris, og hvor Præsten var hans Ven.

Ved hans Ankomst lod han søge efter en Amme til Barnet. Der fandtes kun een, som desuden var i den største Armod. Dette syntes Greven saa meget deskierere; ja han faldt endog paa at sige: han vilde holde det for en lykkelig Hendelse, om Barnet døde. Og isteden for at formindske disse gode Folks Elendighed, ansatte han tvertimod Ammens Maanedspenge og Barnets Underholdning paa det ringeste, og sagde: han erkiendte ikke Barnet for sit eget, og vilde, at man skulde ganske opdrage det paa Bondeviis.

Nu var Spørsmaalet om at døbe det. Præsten forrettede Daaben og var tillige Fadder, tilligemed een af hans Søstre, som boede hos ham. Uagtet Grevens Fordom og hans Vredes Frembrydelse, saa havde dog Præsten saa meget at sige hos ham, at han tillod at give Barnet sit Navn. Han forestillede ham, at ikke allene Grevindens Ære, men endog Grevens egen Ære aldeles fordrede det. Han lagde til, at, da han skulde være Vidne til dette Barns Daab, saa forlangde han, at Hr. Greven for hende, som stod Fadder,

i det mindste i Kirkens Døbe-Protokol maatte erkiende hende for sin Datter. Greven gav hende altsaa sit Navn, men med samme ikke sit Hierte. Hans Had mod dette arme Barn var saa stort, at han aldrig værdigede det at besøge det i de 3 Aar og 2 Maaneder, det var hos Ammen. Han geraadede i den største Vrede, saasnart man begyndte at tale om det; og han lod altid Kostpengene betale ved Præsten. Nu igien til Grevinden.

Da denne gode Dame saae, at man skulde overlevere hendes Barn til hendes Gemal, tog hun det i sine Arme, kyssede det hundrede Gange og vædede det med sine Taare, og da gav hun det fra sig uden at sige et Ord mere. Uagtet al hendes Kummer, stod hun sin Barselseng meget vel over og befandt sig saa vel som mueligt. Hendes Gemal forblev den hele Tid paa Slottet, medens hun laae i Barselseng. Efter nogen Tid lod hun ham sige: at hun nu fandt sig i Stand til at undvære den Kone, hun havde hos sig; men han havde saa megen Agtelse for hende, at han forlangede, hun skulde endnu beholde hende hos sig i 6 Uger. Efter denne Tid blev den arme Grevinde atter aleene og opvartede sig selv.

Da Slotsfogdens Kone var kommen ud af Fængselet, gik hun til Greven: "Ak min Herre!" sagde hun til ham, "hvor agtværdig er ikke Grevinden! Hun er en Engel i Tålmodighed og Sagtmodighed. Kummer for-

fortærer hende, og dog lader hun ikke et eeneste Ord falde imod Dem; tvertimod, naar jeg ved Leilighed har beklaget hende, har hun sagt: Beklag ikke mig, men beklag min Gemal; han lider endnu mere end jeg. Hun kan ikke holde sig 5 Minuter uden at sukke; og desuagtet er hendes Ansigt muntert og roeligt, og Uskyldigheden skinner hende ud af Øinene. O min Herre! Grevinden er ikke skyldig, jeg vædder mit Liv derpaa. Man har bagtalt hende, og har bedraget Dem; De vil maaskee for sildig indsee det, mærk De dette, min Herre! af Kierlighed til Dem selv."

Greven anhørde denne Tale med Bevægelse. Men pludselig erindrede han sig Grevindens Skriftemaal; han overvandt Fornemmelsen af Medlidenheden, og sagde til denne Kone, at hun kunde tænke om hans Handlemaade hvad hun vilde, men han bød hende ei at tale et Ord mere enten til ham eller nogen anden derom.

Saaledes tilbragde Grevinden 3 Aar og 7 Maaneder i sit Fængsel ganske aleene, uden Husvalelse og Trøst. Hun havde en Broder, Grev von Grabenhof. Ongefær 6 Maaneder før hendes Ulykke havde han tiltraadt sin Reise for at besøge fremmede Hoffer. Det var en Mand af mange Fortieneſter, elskværdig og agtbar i Henseende til hans Levnet, som elskede sin Søster og Svoger lige ømt. Han var 4 Aar ældre end

Grevinden. Tid efter anden skrev han. Greven fik hans Breve, og svarede ham venskabelig derpaa, men uden engang at tale et Ord om, at han var bleven uenig med sin Gemalinde. Han ventede paa hans Tilbagekomst med Utaalmodighed, for at udøse sin Gremmelse i hans Barm.

Det forønskte Øyeblik kom. Det var midt i May Aar 1714, om Aftenen henved Klokken 5, fire Aar siden han reiste bort. Da han havde meldt Dagen til sin Ankomst, saa ventede Greven ham og længtes med Smerte efter hans Nærværelse. Det er en Lindring i Lidelserne, naar man kan udøse dem ved en fortroelig Vens Bryst. Greven havde endnu ikke nydt denne trøstende Fornøielse: han havde ikke tilladt sig at søge nogen Fortroelig uden for sin Gemalindes Familie. Han havde immer skaanet hendes gode Rygte, og sagt til hendes Venner, at hun for sin Sundheds Skyld opholdt sig paa Landet, og at han reiste hver Maaned derhen for at besøge hende.

Den unge Greve kom altsaa og steg af hos sin Svoger, hvor han og selv boede. Neppe var han steget af Vognen, før han fløi i sin Svogers Arme, som kyssede ham, vædede ham med sine Taarer og udstødde tusinde Sukke. Greven faldt i Forundring og spurgde med Skræk efter sin Søster, som han ingensteds saae. Greven kunde ikke svare for dybe Sukke. Dette fordobblede Broderens

Utaal-

Utaalmodighed, og han raabde: "Ak min Søster er død!" Nei, sagde da Greven sukkende, hun lever endnu, men hun er død for mig; hun har vanæret mig; jeg har forviist hende hen paa mit gamle Slot; ved stedse at være skilt ved hende, er jeg den ulykkeligste Mand i Verden. — — —

Den unge Greve blev bestyrtset; han kunde ikke troe, at hans Søster skulde have overtraadt Ægteskabs Pligterne, og efter nogen Taushed sagde han: Hvorledes? min Søster utroe? ak! kiere Greve! er Du og vis herpaa? — Kun alt for vis, til min Ulykke, — —svarede han. Derpaa fortælde han ham udførlig, hvad han havde hørt ved sin Gemalindes Skriftemaal; det Raserie hendes Utroeskab havde bragt ham udi; den Vold, han maatte giøre paa sig selv, for ikke at opofre hende paa Stedet til hans Hevn og Rasenhed; og den Beslutning, han havde fattet, at lade hende henbringe Resten af sine Dage i Fængsel; med eet Ord: han bragde det saa vidt, at han overbeviiste sin Svoger om, at han havde Ret.

Grevinden billigede altsaa hans Forhold, og fandt, at hans Handlemaade endog var for lemfældig for en saadan Fornærmelse. Men saasom han elskede sin Søster, saa bejamrede han hende og udgydede Taare over hendes Skiebne. Efterat han nogle Øyeblikke havde overladt sig til sin Følsomhed, omfavnede han Greven og sagde: at, efter

som hans Søster havde forglemt sin Pligt, saa stod ikke noget Fruentimmer til at troe; han beslattede altsaa, aldrig at gifte sig, og vilde sin øvrige Levetid forblive hos ham og deele hans Lidelser med ham.

Den unge Greves Selskab, hans Venskab, hans Bestræbelse for at adsprede ham, var virkelig en sand Kilde til Trøst for hans Svoger. Daglig udstrømmede han sit Hierte i denne Vens Barm; daglig sagde han til ham, at hans Gemalinde stod bestandig for ham; at han paa een og samme Tid elskede, hadede, tilbad og foragtede hende, og at hans Hierte udstod en stedsevarende Marter. Greven anhørde ham, beklagede ham, og lindrede hans Lidelser, i det han blandede sine Taare med hans.

Men han kunde ikke beklage sin Svoger, uden dog ogsaa hemmelig at ynke sin Søster. Naar han opmærksom eftertænkde dette, saa fandt han hendes Tilstand grusom. I de første 8 Dage kunde han ikke faae hende af sine Tanker. Da hans Svoger havde sagt ham, at han i Begyndelsen af hver Maaned tilbragde nogle Dage paa Slottet, saa ventede han med stor Utaalmodighed paa Juni-Maaned, i Haab at giøre denne Reise med ham. Han havde foresat sig at begiere Tilladelse at gaae ind i Fængselet, at tale med sin Søster, og arbeide paa, at hun maatte synes mindre strafværdig i sin Gemals Øine; med eet Ord: stræbe at forlige dem. Og-

om sligt ikke skulde lykkes ham, da at bringe det saa vidt, at hans Søster kunde komme ud af Fængselet og blive sat hen i et Kloster, saa langt borte, som hendes Gemal endog vilde. I det mindste, sagde han ved sig selv, har hun der Selskab. Hun er saa elskværdig, at Nonnerne vel maae fatte Godhed for hende, og da hun er bleven opdragen til sand Gudsfrygt, saa kan jeg ikke troe andet, end at der endnu maae ligge en god Sæd i hende, hvoraf igien alle Dyder skal udspire i hendes Hierte. Han torde ikke aabenbare sine Tanker for sin Svoger, af Frygt for at miste hans Fortroelighed, og ikke faae Lov at reise med. Men han maatte forstille sig saa got han vilde, saa giettede dog Greven ongefær hans Forehavende.

Greven var ikke saa ubillig at dadle sin Svoger derfor, men han troede sig saa ulykkelig og saa fornærmet, at han havde ønsket, aleene at blive beklaget. Den første Junii faldt ind paa Dagen efter Christi Legemsfest. Allerede om Morgenen tidlig foreslog den unge Greve Reisen; men hans Svoger satte den 8 Dage ud. Endskiønt den unge Greve meget ivrig ønskede at reise, lod han sig dog ei mærke dermed. Efter 8 Dages Forløb talde han igien om Reisen. Hans Svoger satte den endnu engang længer ud, i det han sagde, han vilde først her celebrere sin Søns Navnedag. Over to Aar havde Greven holdt sin Søn med en Hovmester i en Opdra-

gelsesanstalt. Den unge Greve havde staaet Fadder til dette Barn, og begge hedde Basile. Denne Dag faldt ind paa den 16 Junii. Greven lod sin Søn hvert Aar paa denne Dag komme hiem, for at spise Frokost og Middagsmad med sig: han vilde ikke, sagde han til sin Svoger, berøve dette eeneste Pant paa den ømmeste og desværre! den ulykkeligste Elskov, (thi han erkiendte aldrig sin Datter for sin egen) denne aarlige og saa meget forønskede Glæde. Han udsatte altsaa Reisen anden Gang, og fastsatte den til den 18 i samme Maaned.

Den anden Udsettelse mishagede den unge Greve; men desuagtet svarede han intet; men han foretog sig i dette Mellemrum at tale om sin Søster, for at forsøge, om han ikke kunde formilde hendes Gemal imod hende. Han spurgde ham en Dag, om Grevinden ikke havde Tilladelse, undertiden at bruge Sakramentet. Greven svarede, at hun i Dimmelugen det første Aar havde ladet ham gisre det Forslag, at sende hende en Skriftefader, for at holde sin Paaske, og sagt, at hun vilde legge sig i Sengen, om han heller saa vilde, for som en Syg at communicere; at det var en Trøst for hende, da hun var nær ved sin Nedkomst. Men da han ikke fandt for got, at hun fik Nogen i Tale, hvem det endog maatte være, saa havde han ladet hende svare, at ingen Sakramente fandt Sted hos saadanne, der vare fængslede formedelst

delst Forbrydelse. Og fra den Tid havde hun ikke ladet ham sige mere derom. Men sagde den unge Greve, da Du ved Skriftemaal har erfaret min Søsters Utroeskab, saa forsonede hun sig jo med Gud, som tilgiver alle Synder; frygter Du Dig ikke, at han engang vil giøre Dig Bebreidelser, at Du er strængere end han? Greven syntes beskiemmet og svarede intet.

En anden Gang spurgte han Greven, om hans Gemalinde aldrig hørde nogen Messe. Han svarede: at der altid til Søn- og Fest-Dage kom en Kapusiner fra den nærmeste Stad paa Slottet, for at læse Messe, at Grevinden strax i Begyndelsen bad, at man ved Messens forskiellige Afdeelinger maatte ringe paa en Klokke, at hun derved kunde foreene sine Tanker med Offringen, og han havde ikke sat sig imod, at man i dette Stykke tilfredsstillede hende. En anden Gang sagde Greven til ham: min Søster er vant til, at Du først i hver Maaned kommer paa Slottet; er det ikke at befrygte, at Din lange Udsettelse giør hende uroelig; thi hun har elsket Dig for hsit til, at Din Sundhed skulde kunde være hende ganske ligegyldig? Greven svarede ham meget modtvillig, at hans Gemalindes Uroe kunde ikke settes i Ligning med alle de Lidelser, hun foraarsagede ham; og strax strømmede Taarer af hans Øine.

Den unge Greve kunde siden efter ikke andet end tilskrive alle sin Svogers haarde Behandlinger hans heftige Kierlighed. Han svarede intet, og haabede alt af et Hierte, der var saa meget indtaget og saa ømfindlig. Men Forsynet leer over alle vore Udkast. Gud vidste at giøre dem alle lykkelige, og det uden deres Hielp. Et uformodentlig lykkeligt Tilfælde aabnede Øinene paa Greven, og uddrog ham af sin Vildfarelse.

Løverdagen den 16 til den hellige Basilii Fest kom Grevens Søn om Morgenen Klokken 8 med sin Hovmester til Hotellet. Man spiste Frokost og giorde sig lystig; derpaa spiste man til Middag. Over Maaltidet talde Sønnen mere end sædvanlig, og uden synderlig Anledning, om sin Moder. Han var den Gang henved 10 Aar gammel. Han sagde, hun var meget længe borte; Landluften maatte uden Tvivl være hende skadelig, eftersom hun ikke blev friisk; han vilde dog gierne see hende igien, og vise hende sin Skrivt. Da han sagde det, trak han en Oversettelse op af Lommen, hvilken han havde skrevet med megen Omhyggelighed; han viste sin Fader og sin Onkel den, og de maatte tilstaae, at det for hans Alder var særdeles got skrevet. Alle disse Taler skar Faderen i Hiertet, men glædede den unge Greve meget, der desuagtet af Agtelse for sin Svoger, og for ikke at giøre ham alt for nedslagen, vendte Samtalen paa noget Andet. Om

Afte-

Aftenen henimod Klokken 6 førte Greven og hans Svoger Hovmesteren med hans Discipel ud at spadsere i Luxembourg, for at lade dem trække frisk Luft; Klokken 7 lod de dem igien gaae tilbage til Opdragelsesanstalten.

Da de vare skilte fra hverandre, førde Greven, der imidler undflyede de Steder, hvor der vare mange Mennesker, sin Svoger paa den ophøiede eensomme Plads ved Siden af Helvedgaden. De mødte en Geistlig, hvis Ansigtstræk behagede den unge Grev Grabenhof særdeles. Men han er meget bleg, sagde han derhos. Hans Svoger, der bestandig gik med nedslagne Øine, saae nu op. Paa Øieblikket flød Strømme af Taare ned over hans Kinder; Ak kiere Broder! sagde han, denne er min Gemalindes Skriftefader; for ham har hun tilstaaet sin Utroeskab: hvor særdeles bliver jeg bevæget ved at møde ham! derpaa tørrede han sine Øine, og sagde: lad os gaae hen til ham, at jeg kan sige ham, at jeg kiender min Ulykke: han vil blive tavs derved, men selv denne Tavshed skal retfærdiggiøre mig. De talede til ham.

Efterat Greven havde hilst ham, spurgde han ham; hvorfor han saae saa bleg ud? Den Geistlige svarede: han havde været meget syg, og kom her efter sin Doktors Ordre for at trække frisk Luft. Efterat Greven havde bevidnet ham, hvor megen Deel han tog i hans Velbefindende, spurgde han ham, om han ikke undrede sig, at han ei mere saae,

hans

hans Gemalinde? Han svarede nei, han tænkde, Frue Grevinden maatte have fundet En, der var hendes Tillid mere værdig; at det var ham umsindlig formedelst den besynderlige Agtelse og den dybe Ærefrygt, han havde for hende; men at hans Sindelag imod hende desuagtet! var immer det samme.

Greven vidste ikke, hvad han skulde tænke ved denne Tale, og halv opbragt og halv bestyrtset sagde han til den Geistlige: han undrede sig at høre ham tale saaledes om en Person, som havde givt ham selv sin Tilstaaelse om sin slette Opførsel. Den Geistlige, som blev rørt ved disse Ord, bad Greven at forklare sig. Greven sagde ham hidsig, at han billigede hans Tavshed, men at den ikke nyttede, siden han vidste alt, og tillige fortælde han ham, hvad han havde hørt af sin Gemalindes Skriftemaal. Den Geistlige blev rørt indtil sin Siels Inderste, han opløftede Øinene til Himmelen, og derpaa hæftede han dem paa Greven: "Hvor hvilig er De ikke geraadet i Vildfarelse, min Herre!" udraabde han, "Hvorledes? De tilskriver Frue Grevinden den Kierligheds Handel, hvorom hun har talt til mig? hvilken Uretfærdighed: ak min Herre! hun er ei skikket til nogen saadan Utroeskab; der lever ingen frommere Dame, og ingen der elskede sin Gemal mere end hun. Jeg seer vel, at jeg maae opdage Dem den hele Hemmelighed. Saa lad Dem altsaa sige, at ikke Deres Gemalinde, men hendes

Kam-

Kammerjomfrue har havt en forhuden Omgang. Hun elskede Deres Huushovmesters Broderson; og hende var det, der hver Dag skiulde det unge Menneske i Deres Gemalindes Pyntekabinet, og om Aftenen igien lukkede ham ned af den hemmelige Trappe. Det var for at skaane Deres Huushovmester, at Frue Grevinden vegrede sig ved at opdage Dem Aarsagen, hvorfor hun skaffede denne Pige udaf Huuset; da denne Mand var uskyldig i sin Brodersons Forseelse, vilde hun spare ham for Bebreidelser, som han af Dem kunde være udsat for. Med et Ord, det var af lutter Samvittighedsskruppel, at Frue Grevinden betroede mig denne Kierligheds Handel, efterdi hun giorde sig Bebreidelser, at hun ei havde beholdt denne Pige i Huuset og givet nsiere Agt paa hende, for at bringe hende igien tilbage paa den rette Vei; siden hun blev ved, efterat hun kom bort fra hende, at overlade sig uden Skam til sin slette Tilbsielighed."

Denne Tale var meer end tilstrækkelig nok til at aabne Greven Øinene. Han erindrede sig strax, at hans Huushovmesters Broderson for nogen Tid siden havde givtet sig med hans Gemalindes forrige Kammerpige, og der var et Barn, som man maatte erklære for retmessig. Strax geraadede han i den grueligste Fortvivlelse. Hvor ulykkelig er jeg: raabde han, i det han gav sine Taarer frit Løb; hvor længe har ikke min

Ge-

Gemalinde allerede været et Offer for min Vildfarelse! derpaa sagde han, i det han vendte sig imod den unge Greve: lad os ile i Hast, kiere Broder! at løse hende ud af sit Fængsel. I det han sagde dette, greb han sin Svoger ved Armen og trak ham bort, uden at give ham Tid til, eller selv at tage sig saa megen Tid, at takke og rekommendere sig til denne Geistlige.

Ilende lod Greven en Vogn tillave og hente Postheste. Forgieves talede hans Svoger til ham om at bie til den anden Morgen, eller i det mindste spise til Aften før Afreisen; han maatte give efter for Grevens Utaalmodighed, som var nedsynket i den dybeste Tungsindighed. Imedens man spendte for, erindrede Greven sig sin Gemalindes Brev. Ak desværre! sagde han til sin Svoger, jeg har immer undvigt enhver Opdagelse, og ligesom søgt at undgaae Sandheden. Jeg erindrer mig et Brev fra Grevinden, hvori Bogstaverne ere stukne med Silke, som jeg aldrig har læst. Denne stakkels Kone havde ladet mig bede om Pen og Blæk, for at skrive mig til, og jeg nægtede hende det. Hun har havt det Indfald at skrive med sin Naal, og jeg var grusom nok til ikke at læse det. Da han sagde det, tog han Brevet frem. Han vilde læse det, men hans Øine bleve fordunklede af hans Taare, og hans Stemme blev qvalt af Sukke, saa at den unge Greve var nødt til at forelæse ham samme.

Det

Det tiende kun til endnu mere at nedslaae den gode Greve, da det opvakde saa megen Medlidenhed, at hans Svoger, istedet for at giøre ham kun den ringeste Bebreidelse for hans uretfærdige Forhold imod hans Søster, tvertimod maatte anvende al sin Veltalenhed, for at opmuntre ham. Han betiende sig endog af det Udtryk i Brevet, for at overtyde ham, at han kun var skyldig i Vildfarelsen imod sin Gemalinde, og at han ved sin Haardhed havde bevist sin Kierlighed. Men alle disse sindrige Vendinger vare forgieves; han tilstod sin Forseelse og bekiendte, at han havde været umenneskelig, uretfærdig og grusom, og lod ei af at giøre sig de bitterste Bebreidelser.

Klokken 9 stege de til Vogns. Da de vare komne paa fri Mark, giorde den unge Greve sig paa nye al Umage for at trøste ham, men alt var forgieves. Greven giorde ikke andet end sukkede og græd. Han talede ikke et Ord. Tid efter anden, ligesom en Tanke opsteeg hos ham, raabde han: min kiere Gemalinde! — — min tilbedelsesværdige Frue! — — hvilken Dyd! — — hvilken Taalmodighed! — — hvilken Sagtmodighed!

Undre Dig ikke derover, sagde hans Svoger til ham, Taalmodighed, Sagtmodighed, Standhaftighed ere Uskyldigheds Fostere. Greven var i den mest qvælende Uroe hele Reisen igiennem, og da den varede 7 lange Timer,

saa

saa blev den derved endnu eengang saa lang for ham.

Imedens de vare paa Veien, opkom der ganske besynderlige Følelser i Grevindens Hierte. Allerede i 14 Dage havde hun ventet sin Gemal hvert Øieblik, og var uroelig. Da det den Dag var meget varmt, saa havde hun efter Aftensmaaltidet sat sig op til Vinduet, og var forbleven der over 2 Timer. Hun var da allene beskieftiget med at tænke paa sin Gemal. Nu gik hun til Sengs; men hans Billede stod hende immer i Tankerne, og hendes Hierte var fuldt af Følsomhed og Medlidenhed imod ham. I hendes første Søvn forekom det hende, som han raabte paa hende. Hun vaagnede, satte sig op i Sengen, lurede, men hørde intet, lagde sig ned igien og sov ind. Midt om Natten syntes hun igien at høre sin Gemals Røst. Hun lurede atter forgieves; derpaa sagde hun ved sig selv, at dette Phændverk maatte komme deraf, at hun havde været beskieftiget med at tænke paa ham i det hun sov ind; nu sov hun atter. I Dagbrækningen forekom det hende tredie Gang som hun hørde sin Gemal. Hun vaagnede atter; nu blev hun uroelig: hendes Drømme forekom hende at betyde noget ondt; hun frygtede, at nogen Modgang var hændet denne sin Gemal, som hun endnu stedse elskede. Hun indbildte sig, han var syg, eller maaskee endog død, og at hans Skygge kom for at giøre hende

Af-

Afbigt. Hun springer udaf Sengen, løber til Vindvet, river det op, seer Morgenrøden som begynder at frembryde, og beslutter at klæde sig paa og oppebie hvad der maatte forefalde. Hun aabner Døren til det forreste Kammer, paa det hun kunde løbe til Dreievindvet, saasnart hun hørde det ringe, og setter sig lige for Døren. Hun svevede med Tankerne imellem Frygt og Haab; hendes Hierte bankede; hun sittrede, sukkede og henflød i Taarer.

Imidlertid hun er saa bevæget, nærmer hendes Gemal sig, han seer allerede Spidsen af Slotstaarnet; Vognen flyver, og gaaer dog efter hans Ønske alt for langsomt; hans Hierte længes; hans Aand er nærved at skille sig fra Legemet for at komme først. Endelig kommer han dertil; han springer udaf Vognen, slaaer selv 3 Gange meget haardt paa Slotsporten. Grevinden hører det og gyser. — —

Neppe er Greven i Slotsgaarden, før han flyver til sin Gemalindes Fængsel, hvilken, istedet for at høre ringe, første Gang siden sin Barselseng, der er i 3 Aar, hørde sin Dør aabnet. Hun slaaer sine Øyne derhen; og i Øieblikket seer hun hendes Gemal, som styrter sig, ikke i hendes Arme, men til hendes Fødder, udgyder Strømme af Taarer, hulker og sukker uden at tale et Ord. Af denne Handling forstaaer hun, at han er overbeviist om hendes Uskyldighed.

Hun vil reise ham op; da hun ikke har Styrke nok, saa kaster hun sig selv ned til ham paa Gulvet, og omarmer ham.

I denne Stilling traf Grev Grabenhof dem, i det han traadde ind i Kammeret. Han havde ikke hastig nok kundet følge sin Svoger. Saasnart Grevinden saae ham, gav hun et Skrig af Forundring og Glæde. Ak! sagde hun, min Bröder! min kiere Broder har igien tilvendt mig min Gemals Hierte. Greven bukkede sig, kysser sin Søster, og reiser dette ømme Ægtepar op igien.

Greven, som stedse holdt sin Kone i sine Arme, styrter imod Døren: lad os flye, lad os flye dette gyselige Sted, der erindrer mig om min Grusomhed, om min Umenneskelighed; man skal nedrive og forstyrre det, at jeg aldrig faaer det mere at see. Han igientog denne Befaling nogle Timer herefter, da han talede med Slotsfogden. Grevinden bragde ham igien fra denne Tanke, i det hun med Venskab og fast Beslutning sagde ham, hun vilde ikke, at man forstyrrede denne Deel af Slottet, hvori hun havde funden den sødeste Følelse af Glæde, det Sted, hvor han igien havde skienket hende sit Hierte, og hun første Gang efter 3 Aar og 7 Maaneder igien havde omarmet ham.

Da Greven havde ført sin Gemalinde ind i et Visitgemak, vilde han paa nye kaste sig for hendes Fødder og bevidne hende sin Fortrydelse; men hun holdt ham tilbage, og

bad ham, ikke at forstyrre hendes Glæde ved forgieves Klager; siddende ved Siden af ham omslyngede hun ham med den eene Arm, og med den anden Haand aftørrede hun selv med sit Tørklæde hans Taarer, som han i Mængde udgydede. Den unge Greve sagde derpaa: det syntes ham nu at være Tid at tage Frokost, da de den forrige Aften intet havde spist. Hans Svoger billigede Forslaget og gik ud for at give den fornødne Ordre. Grevinden benyttede sig af dette Øyeblik at sige hendes Broder, at Frygt for at foraarsage sin Gemal nye Lidelse havde afholdet hende fra at spørge om hendes Børn, især hendes lille Datter; lever hun endnu, spurgde hun, har ikke noget ulykkeligt mødt hende? har min Gemal nægtet hende de fornødneste Livets Nødtørftigheder? hader han hende endnu stedse? hvor meget frygter jeg for Svaret paa mine Spørsmaale!

Hendes Broder sagde hende med faa Ord, at hendes Søn befandt sig vel, at hendes Datter levede, og at Greven stedse havde sørget for hendes Fornødenheder; men at han ikke vidste hans Følelser imod hende fra den Tid han kan tænke, hun hører ham til.

Efter dette Svar bad hun ham at forklare hende Aarsagen til hendes Gemals Vrede, og sige hende, hvem hun havde at takke for hans Omvendelse. Han besvarede hende strax herpaa. Derpaa traadde Greven ind i Kammeret. Grevinden var aleene be-

skiestiget med at opmuntre og smigre for ham. Han besvarede hendes Opførsel med Henrykkelse og Skamfuldhed, og tilstod, at han holdt sig for det lykkeligste Menneske, i det han havde en saa værdig Gemalinde, men at han følde, hvor lidet han fortiende hende. Man spiste Frokost.

Da det var Søndag, saa kom Kapuzineren at læse Messe. Grevinden bivaanede den med Glæde og Henrykkelse, som hun af Agtelse for sin Gemal tildeels fordulgde. Efter Messen bad Greven Pateren til at spise til Middag; og han giorde sig en Pligt af at bekiende for ham sin Uretfærdighed imod den dydigste Kone. Den ærværdige Pater trøstede ham med en Veltalenhed, som kunde været den store Bossuet værdig. Man spiste tidlig. Strax efter Maaltidet reiste de, og kom om Aftenen Klokken 9 til Paris. De spiste og gik strax til Sengs, for at holde sig skadesløs for forrige Nats Uroe. Den anden Morgen stod Greven og Grevinden tidlig op. Grevinden for at ordinere mange Ting, der i hendes Fraværelse vare forsømte; Greven for at udføre de Beslutninger, han om Natten havde taget. Han tog en Hyrekaret, lod sig kiøre hen til sin Søns Logie, betalde hans Kostpenge, sagde, at han nu tog ham hiem igien, og befalede ham at spise Frokost med sin Moder. Derpaa gik han til sin Gemalindes Skriftefader, for at bevise ham sin Taknemmelighed, og forkynde ham

sin

sin Gemalindes Tilbagekomst, og sin store Glæde derover. Derfra gik han hiem igien; og da han traadde ind i Kammeret, fandt han sin Søn i sin Moders Arme. Han sagde til sin Svoger, at han gik ud igien, og at han ventelig ikke kom hiem førend Middag. Han steg igien i Hyrekareten, lod sig kiøre til Postgaarden, tog der en Kariol og reiste til den Landsbye, hvor hans Pige var. Han steg af hos Ammen. Det første han saae, da han traadde ind i Stuen, var hans Barn, med det deiligste Ansigt af Verden, og hans udtrykte Billede, i Bondeklæder, med Træeskoe, og et Stykke Rugbrød i Haanden. Det kom løbende lige til ham og kaldte ham Papa. (Ammen havde altid sagt til det, naar det saae en Herre fra Staden, at dets Papa var saadan en Herre) Hans Hierte var rørt, han tog Barnet i sine Arme og kyssede det mangfoldige Gange. Derpaa sagde han til Pleiefaderen og hans Kone, at han vilde tage Barnet med sig. De gode Folk græd. Han trøstede dem, i det han trykde dem en Pung med 25 Louisd'or i Haanden. Han steg med sin Datter igien i Kariolen uden ut give Ammen Tid til at paaklæde Barnet bedre, og sagde hende, hun kunde beholde alt hvad Barnet tilhørde.

Han lod sig føre hen til Præsten, der, saa got han kunde, havde understøttet den lille Pige, han havde staaet Fadder til, i hendes Nødtørftigheder; men denne Præst var

selv fattig og derhos godgiørende. Greven gav ham og en Pung med 25 Louisd'or til sine Fattige, og sagde: det var det ringeste han kunde giøre, for at bevidne sin Taknemmelighed imod Gud for den Naade, han havde beviist ham, i det han havde givet ham Leilighed til endnu at indsee og erkiende sin Uretfærdighed imod sin Gemalinde og Datter, og forbedre sig; og at han forbeholdt sig til en anden Tid at give ham selv Prøver paa sin Erkiendtlighed. Præsten og hans Søster giorde sig forgieves Umage for at overtale Greven til at spise Frokost, uagtet han endnu ikke havde nydt noget, og var meget tidlig opstaaet. Han sagde dem: jeg har en henrykkende Glæde, der underholder mig. Da Præstens Søster gav Barnet et Sukkerbrød i Haanden, saa lod det i en Hast sit Stykke Grovbrød ligge. Greven tog det og stak det i sin Lomme, og sagde, at dette Brød, disse Træeskoe og disse usle Klæder skulde med Omhue blive giemte som Mindestegn, der stedse skulle underholde i hans Hierte den hæftigste og ammeste Kierlighed imod hans Kone og Datter.

Han reiste igien, og kom en Time sildigere til Paris, end han havde troet. Man ventede efter ham, for at gaae til Bords. Neppe var Vognen i Forgaarden, før han tog sit Barn, bar det til sin Moder, og overleverede det i hendes Arme. Grevinden, giennemtrængt af Erkiendtlighed, begyndte først at kysse sin Gemal, derpaa trykde hun

Bar-

Barnet til sit Bryst og vædede det med sine Taare.

Efterat Greven havde givet sin Gemalinde Tid til at udgyde sit ømme Hierte, sagde han, at han vilde bringe sin Datter i den Tilstand, han fandt hende, paa det hun skulde blive saa meget beskierere; at hendes usle Klæder, hendes Træeskoe og dette Stykke Brød (i det han trak det op af Lommen) vidnede imod ham, at han var en slet Mand, da han saaledes havde forladt det; at det skar ham i hans Hierte, naar han betænkde, at han ikke havde seet til det een eneste Gang siden dets Fødsel; at det havde været ham umueligt, naar han i dette lille Dyrs Ansigt havde seet sine egne Træk, ikke at erkiende det for sit eget Blod, og til samme Tid at indsee den tilbedelsesværdigste Kones Uskyldighed. — — Her faldt Grevinden ham ind i Talen og sagde, hun vilde ikke, at man skulle tale mere om det Forbigangne uden det maatte være for at sige, at hendes Gemal aldrig havde afladt at elske hende; at hun var fornøiet med sin Datter, efterdi hun var frisk og sund. Tillige bad hun sin Broder tillade, at sette hende til Bords i hendes Bondedragt. Greven og Grevinden satte hende imellem sig; og hun var, medens Maaltidet varede, Gienstanden for deres Opmærksomhed, deres Omsorg og deres Ømhed.

Fra dette Øieblik blev Barnet sin Faders og Moders Yndling. Greven kaldte det ikke andet end sin kiere Forskudte; og aldrig udtalde han dette Ord, uden at den mest levende Følelse af Kierlighed og Ømhed imod hans Gemalinde og Datter opsteg i hans Siel.